

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

อานิสงส์แห่งการเสียดละ

ก่อนจึงหัน

พระเถรดูนะข้อวัตรปฏิบัติ ดูให้ตื่นะ ข้อวัตรปฏิบัติบกพร่องแสดงว่าพระเถรแต่ละองค์ ๆ บกพร่อง ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องประกาศพระเถรของเราให้ดูให้ตื่นะ ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวข้องกับพระกับเถรในวัดนี้ทั้งนั้น อะไรสมบุญอะไรบกพร่องส่ออยู่กับพระกับเถรเรา ผมไม่ค่อยได้ไปดูแหละ แต่ก่อน โอ้ ได้เหอสอดแทรกตลอดเวลา พอไล่ไล่ทันที ๆ เลย เตี้ยนี้มันอย่างว่านั่นแหละ หลับหูหลับตาไป นาน ๆ ดูทีหนึ่ง ๆ เวลานี้มันคับแคบเข้ามานะพระเรานะ คือพระที่พระพุทธเจ้า พระศากยบุตรดำเนินตามร่องรอยพระพุทธานี้ หดย่นเข้ามา ๆ จนจะไม่มีเกาะมีดอนนะ แม่น้ำมหาสมุทรมีเกาะมีดอน พระพุทธศาสนานี้จะไม่มีเกาะมีดอนของพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบชุกหัวนอนละนะ มันจะมีแต่ทะเลสาบความสกปรกโสภมเป็นส้วมเป็นถ่าน เต็มพระเต็มเถรในวัดในวา เต็มไปหมดเวลานี้ ดูเอาตามีทุกคนหมีทุกคน

ผู้ทำชั่วนั้นแหละมันเห็นตัวเองตลอดเวลา ทั้งที่แจ้งที่ลับ ไม่มีอะไรประกาศโจ่งแจ้งตามความจริงของความผิดและถูกในตัวของคุณแต่ละคน พระเถรแต่ละองค์นะ ดูให้ตื่นะ เวลานี้ร้อนมากที่เดียวศาสนาพุทธเรา พระพุทธเจ้าเป็นยังใจให้ความร่มเย็นแก่โลกมากขนาดไหน ลูกศิษย์ตถาคตทำไมจึงก่อความเดือดร้อนเป็นพินเป็นไฟเผาโลกที่แดนแห่งชาวพุทธของเรา จนเวลานี้จะไม่มีเหลือแล้วนะ นี่ละกิเลสมันเข้าตีตลาดให้ดูเอา ตีอยู่ตามหัวพระเถรโล้น ๆ นี่ละไม่ได้ตีที่ไหน

หยังตัวด้วยนะพระเถรเรานี้ มันแก่งทั้งเขาทั้งเราเหมือนกันตำหนิใครไม่ได้ เพราะกิเลสมีอยู่กับทุกคน มันหยังของมันนะใครไปแตะไม่ได้ผ้าเหลือง ๆ หัวโล้น ๆ นี่เขาไม่อยากแตะเขาอายุบาป แต่ตัวเราเองกลับตั้งด่านไม่อายุบาป นำอายุประชาชนใหม่พระเถรเราเวลานี้ มันเหลวขนาดไหนพระเถร ดูเอาชิตตามวัดตามวาหุตามีทุกคนหลักพระวินัยกางปั้งลงไป ธรรมกางปั้งไป มันรู้หมดนั่นแหละ มันทำลายธรรมวินัยขนาดไหน อยู่ที่ไหน ๆ

บวชามากเท่าไรแทนที่จะทำศาสนาให้เจริญ ยิ่งต่างคนต่างเหยียบย่ำทำลายศาสนาเข้าไปด้วยความเย่อหยิ่งของตัวเอง โดยอาศัยผ้าเหลืองนี่นะ โอ้ย น่าสลดสังเวชพิจารณาซิ ให้ดูตัวเองนะ อย่าประกาศตัวเองด้วยความหน้าด้านให้โลกเขาเห็น เวลานี้กำลังหน้าด้านมากที่สุดพระเราตัวแก่ ๆ นั่นละ ตั้งแต่สูง ๆ จนกระทั่งสูงสุดลงมาตัวแก่ ๆ เวลานี้เอาไฟเผาชาติเผาศาสนาอยู่ทั่วดินแดนนี้ ดูเอา เอาคัมภีร์กางปั้งลงไปรู้

หมดเลยเทียว ใครจะมาหน้าด่านอวดรู้ฉลาดใส่คัมภีร์พระพุทธเจ้าไม่ได้นะ เดียวนี้กำลังเป็น เราเป็นยังไงถามดูซิ พวกเราพวกอลัชชี ๆ ยิ่งลูกศิษย์หลวงตาบ้วนนี้หัวหน้าอลัชชีนะ หลวงตาบ้วนเป็นจอมอลัชชีคนหนึ่ง เราก็เปิดทางให้พูดได้เลย เพราะเราเพื่ออรรถเพื่อธรรม ผิดถูกดีชั่วพูดให้กันฟังทั่วถึงกัน จะได้เอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจปฏิบัติตัวเองให้ดีขึ้น เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

เมื่อวานนี้ทองได้ ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ ๒๐ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดที่ได้เวลานี้ ๕ ตัน ๔๓ กิโลกรัม เมื่อวานไปวัดผาแดง ไม่ได้ไปนานแล้ว เมื่อวานเอาของไปส่งวัดผาแดง ไปก็ไม่ได้อยู่นาน เอาของไปส่งแล้วคุยกับพระเล็กน้อยก็กลับมา เป็นห่วงโรงพยาบาลศูนย์แผนกตา ก็มีแต่ติดต่อกันทางเรื่องราวเราไม่ได้เข้าไปดูเอง ขาดตกบกพร่องอะไรทางนี้ก็จ่ายเลย ๆ เขาไปซ่อมอะไร ๆ สำหรับเครื่องมือตา ซ่อมมากน้อยเพียงไรพอส่งบิลเข้ามาแล้วเราก็จ่ายเลย ๆ แต่ไม่ได้ไปดูด้วยตัวเอง เมื่อวานนี้ไป หมอเขาก็เกรงใจอยู่ตามธรรมดาแหละ นี่คนมีมารยาท คนมีธรรมต้องมีมารยาทอันเป็นธรรมออกมา ไปเมื่อวานก็ถามเลย ถามในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ อะไรขาดตกบกพร่องยังไงต่อยังไง ๆ เขาแสดงออกมาก็มีความเกรงใจหลายแง่หลายทางเกี่ยวกับเรื่องเครื่องมือ เขาก็ไม่กล้าจะสั่งอะไรมากมาย เกรงใจ เพราะมากต่อมากแล้ว เราก็ตอบรับกันไปเลย

ที่เราเปิดนี้เราเปิดด้วยความพอกพอใจ ได้พิจารณาเรียบร้อยแล้ว เอา ที่ขาดเท่าไรที่พูดอยู่ที่นี้ไม่กล้าจะสั่งให้สั่งมาหมดเลย นี่ละเขาแสดงความเกรงใจ...หมอเพราะแต่ละชิ้น ๆ มันน้อยเมื่อไร ก็ต้องขยะ ๆ แหละราคาของมัน เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องเกรงใจไม่มาบอกเราขอเราและไม่สั่งมา ด้วยเหตุนี้เองที่เราขังใจ เราจึงไปเองเมื่อวานนี้ ไปก็เปิดอกใส่กันเลย ที่เราได้พิจารณาและเปิดโอกาสไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่โน้น ๆ มาจนกระทั่งบัดนี้ สมบูรณ์ตลอดมาในความเปิดโอกาสของเรา ที่นี้อะไรมีขาดตกบกพร่องสำหรับเครื่องมือทำตา เราถามเลย เขาก็ชี้แจงออกมา ๆ อันไหนที่เขาเกรงใจเรา เขาก็บอกอันนั้น ๆ เขาเกรงใจ แสดงด้วยความเกรงใจ ด้วยความมีธรรม

คนมีธรรมย่อมมีความเกรงใจ เราก็เห็นใจเขา ในฐานะที่เราก็เป็นอาจารย์ด้วย เป็นผู้เปิดโอกาสด้วยความเมตตาด้วย เราก็พูดตรงไปเลย ทั้งหมดเหล่านี้ให้สั่งทั้งหมดบอกให้สั่งมาทั้งหมดเลย ให้เป็นทางหมอนี้สั่งเอง ไม่ต้องเกี่ยวกับผู้อื่นผู้ใดแหละ ให้ทางหมอเราสั่งเองที่เห็นว่าอะไรจำเป็น ๆ มีก็ขึ้นก็อันให้สั่งมาให้หมดเลย ไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับใครแหละ เราบอกอย่างนั้น ก็เป็นอันว่ารับคำไปเรียบร้อยแล้ว ทางโน้นก็จะสั่งเอง นี่อันหนึ่ง แล้วอีกอันหนึ่งก็รออีกแหละ รอที่จำเป็นจะทำไ้ เราขู่เสียก่อนที่แรก

ส่วนมากมักจะขู่เสียก่อน บอกว่ารถชำรุดมากอะไรต่ออะไรเสียหายมาก ใช้ไม่ทันต่อ
กาลเวลาซึ่งคนใช้จำนวนมากมาตลอดว่างั้น เราก็ยังไม่ตอบรับ ฟังเหตุผลเสียก่อน เก็บ
เรื่องราวอื่น ๆ หมดยุติเรียบร้อยแล้ว ประมวลเข้ามาหารถอีกทีหนึ่ง ถ้ามายังเข้าอีก มันขาด
เงินอย่างไรเอ้าว่ามา

เขาก็ชี้แจงด้วยเหตุผลพร้อมทั้งมันบกพร่องอยู่แล้วตั้งแต่เรายังไม่ไป เขาก็ชี้แจง
มาได้ว่าจะแจ้ง เราก็เลย เอา ให้เลย รถนี้เราจะรับไปให้ ส่วนเครื่องมือทั้งหมดมอบ
ให้ทางโรงพยาบาลสั่งทั้งหมด ที่เรตกลงกันเรียบร้อยแล้วนะ ว่ามีขาดอะไรสำหรับ
แผนกตา เราให้หมด ส่วนรถนี้เราจะไปติดต่อเอง เพราะบริษัทกับทางวัดมันเป็นอัน
เดียวกันแล้ว รู้เรื่องกันดี เมื่อเข้านี้ก็สั่งแล้วกลัวมันจะลืม เราไม่แน่ใจในความจำของเรา
เราก็สั่งมาแต่โน้น สั่งคนขับรถไว้เลยให้บอกคนนั้น ๆ เร็ว ๆ นะ ให้ติดต่อสั่งรถคันนี้
มาเลยเราบอกมัน แล้วเมื่อเข้านี้พอดีจัดอาหารเห็นพระ ระลึกได้ก็พับเอาอีก ทางนี้รับ
เรียบร้อยแล้ว ทีนี้สมบูรณ์แหละ หมดยุติปัญหาเรื่องหลงลืม มามอบให้คนอื่นแล้วก็ป็นอันว่า
ไปได้ อยู่กับเราไม่ได้หายหมด

ระยะนี้ก็กำลังแหละรถจะทำไม คันหนึ่ง ๙๗๕,๐๐๐ ระยะนี้ขึ้นเป็นลำดับ ๆ
ส่วนเครื่องมืออยู่นั้นเราก็ไม่พูดกับมันแหละ เพราะมันขึ้นทั้งนั้น สำหรับโรงพยาบาล
อื่น ๆ รถที่ว่ามาขอเรา เราให้พักไว้ก่อนรอไว้ก่อน บทเวลาจะมารับก็มารับโรงพยาบาล
ศูนย์ เขาก็อ้างเหตุผลดี ว่าคนไข้มีมากตลอดเวลาเลย รถชำรุดทรุดโทรม รถเราให้ไป
สองหรือสามคัน จะว่าให้ก็ให้มานานแล้วนี่นะ ทางใช้ใช้อยู่ทุกวัน มันจะเอาเครื่อง
อัครจรรย์มาจากไหน ก็ต้องชำรุดละซี นี่เราก็ยอมรับ เลยให้แล้วเมื่อวานนี้ อย่างนั้นละ
ไปไหนก็เป็นอย่างนั้น พี่น้องทั้งหลายก็อนุโมทนาคะ เหล่านี้เป็นสมบัติของพี่น้องทั้ง
หลายทั้งนั้นนะ หลวงตาไม่ได้มีสักสตางค์ เป็นแต่เพียงว่าผู้ทำหน้าที่แทนพี่น้องทั้ง
หลายเท่านั้น อะไรจำเป็น ๆ เราเป็นผู้ทำแทน ๆ จตุปัจจัยพี่น้องทั้งหลายเอามารวมไว้
กับเรา เราแยกออกใช้ที่จำเป็น ๆ

อย่างนี้แหละใช้อะไรก็อย่างพี่น้องทั้งหลายเห็น เราทำสุมสี่สุมห้าไม่ได้ เราเป็น
อย่างนั้นจริง ๆ ก็เคยพูดแล้วเรื่องคำสัตย์คำจริง ลงตรงไหนขาดสะบั้นไปเลย บอกแล้ว
นี่พอออกจากโรงพยาบาลมาก็รีบสั่งคนรถกลัวจะลืม เป็นอย่างนั้นละ แล้วตกมาจน
กระทั่งเข้าพระท่านรับเรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าหมดยุติปัญหาไปแล้วเรื่องลืม นี่ก็กำลังสั่ง
อยู่คันหนึ่งนะเวลานี้ สั่ง ๆ เร็ว ๆ นี่ นี่ก็โรงพยาบาลไชยา จ.สุราษฎร์ อันนี้รถออกมา
ถูกเขาชน เขาเป็นฝ่ายผิด ผิดถูกช่างมันเถอะบอกอย่างนั้น เราก็รับเอาเลย บอกว่าเรา
สั่งให้ใหม่ ส่วนรถคันนั้นมันเกี่ยวกับคุณกรณีเขาอาจจะตกลงกันยังไงต่อยังไง ตาม
ธรรมดาก็ต้องเป็นคุณกรณี จะเกี่ยวข้องใช้กันเรื่องการซ่อมการอะไร เพราะฉะนั้นเราจึง

ไม่พูดถึงให้เสียเวลา เป็นเรื่องของเขาเอง เรื่องของเรามีแต่สั่งให้ใหม่ นี่กำลังสั่งอยู่ วันนี้อาจจะไปสั่งอีกแล้ว เป็น ๒ คันติดกัน

ทางอุตรดิตถ์ก็ขอแต่ไม่ให้ เพราะให้พอสมควรแล้วเฉลี่ยให้คนอื่นบ้าง จังหวัดอื่นจังหวัดใดที่จำเป็นอะไรเฉลี่ยให้ทั่วถึง เราดูทุกอย่าง ๆ แม้ที่สุดจัดอาหารนี้ก็ดูตลอดนะ สั่งพระเรื่อยกำชับพระเรื่อยให้ละเอียดทั่วถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ธรรมเนียมทั่วถึง มีมากมีน้อยให้สมำเสมออันนั้นคือธรรม อดอยากขาดแคลนอะไรให้เป็นความเสมอภาคต่อกันนั้นคือธรรม กินได้สบาย เย็นใจนะ ผู้อิ่มอิมจนจะตาย ผู้ไม่ได้กินไม่ได้เป็นอันขาด สำหรับเราไม่ได้จริง ๆ เราไม่ได้มองดูพุงเรานี้นะ ไม่ได้สนใจ มันจะหมดก็หมดไป อันนี้เราไม่เคยสนใจ ดูให้ทั่วถึง เราเป็นผู้จัดเองอดบ้างเป็นไรก็เอาจัดเอง แน่ะ อย่างนั้นนะ ให้ความเป็นธรรม

นี่เรื่องความเป็นธรรม เสมอไปหมด ไปที่ไหนเย็นไปหมด ธรรมพระพุทเจ้าไปไหนเย็นไปหมด ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ ธรรมเข้าตรงไหนเฉลี่ยถึงกันหมด มีความเห็นอกเห็นใจเมตตาสงสาร แม้แต่สัตว์ก็สงสารเขา ถึงกันหมดเลย นี่เรียกว่าธรรม ไม่มีสูงมีต่ำ ความจำเป็นอยู่ที่ไหนนั้นละธรรมจะเข้าแทรก ๆ ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำว่าใหญ่ว่าน้อยอะไรอย่างนั้น ยิ่งเราเป็นหัวหน้าด้วยแล้วจะเป็นอย่างนี้ไม่ได้เป็นอันขาดสำหรับเรานะ เราพูดว่าเป็นอันขาดเลย จะมาเป็นกับเราไม่ได้เป็นอันขาด ที่เราเหลือเพื่อหมู่เพื่อน อดอยากให้ตายเสียเลย โนนนะฟังซิธรรมดาเมื่อไร เพราะฉะนั้นถึงจัดตลอดเวลา

เฉพาะอย่างยิ่งจัดอาหารนี้ต้องดูต้องสั่งเสีย ทั้งจัดด้วยทั้งสั่งเสียด้วย ความเสมอภาคกัน ทั้งหมดในวัดนี้ที่มาอยู่ในความรับผิดชอบของเรา ก็เท่ากับเป็นลูกของเรา เราก็ต้องดูแลให้ทั่วถึง อวัยวะของเรานี้อะไรบ้างที่ไม่ดูแลทั่วถึงมีไหม เอาดูอวัยวะตัวเอง ดูให้หมด เป็นความรับผิดชอบของเราในหลักธรรมชาติเหมือนกันหมด เสมอกันหมด บรรดาอวัยวะทุกส่วนจะไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากันความรับผิดชอบของผู้เป็นเจ้าของร่างกายนี้แหละ อันนี้ก็เหมือนกัน ก็เป็นความรับผิดชอบอย่างเดียวกันนั่นเอง ต้องให้สมำเสมอ

ความสมำเสมอไปที่ไหนเย็นไปหมด ๆ พอพูดอย่างนี้แล้วก็ทำให้ระลึกไปโน้น มันก็บันดลบันดาลนะ อย่างนั้นละอันไหนที่มันไม่ลืมน้ำมันไม่ลืมน้ำมันที่อันไหนธรรมดามันก็ลืมน้ำมันไปเรื่อย อันไหนไม่ลืมน้ำมันจะตกค้างอยู่ในความจำ ไปเที่ยวกรรมฐาน ออกไปพระกรรมด้วย ดูเหมือนพระคราวนั้นไปด้วยกัน ๓ องค์หรือไง มีเนรองค์หนึ่งเป็น ๔ ออกจากหนองผือ นั้นละปีมาจำพรรษาสุดท้าย พอออกพรรษาเรียบร้อยแล้วเราก็ออกไปทางโน้น เดินป่า มันไม่มีเรื่องรถเรื่องราอย่าไปคิดถึงมัน ไม่มีใครคิดถึงหัวมันแหละ พอไปไปถึงบ้านหนึ่งก็ไปพักที่โรงเรียนเขา ตอนเข้าไปบิณฑบาตมา มันก็บันดลบันดาล

นะละ พระคูเหมือน ๓ องค์ มีเณรองค์หนึ่งเป็น ๔ องค์ มีกล้วยตืบลูกหนึ่ง เขาจำเป็นจริง ๆ เขาถึงได้มีกล้วยตืบลูกเดียว

เขามาใส่บาตรเขาก็ต้องใส่หัวหน้าละซิ เขาใส่หัวหน้าใส่เรา วันนั้นไม่มีอะไรมีแต่กล้วยตืบลูกเดียวเท่านั้น พอถึงวัดเราก็อุดหยอกเณร เณรก็ยิ้มนะเณรก็ดี เอ้า วันนี้เณรจะให้อาหารพิเศษ เราวางั้นนะ ว่าอาหารพิเศษ คือกล้วยตืบลูกเดียว เอ้า ให้อาหารพิเศษวันนี้ ให้เณร วันนี้เราจะออกเดินทาง เอาให้เต็มเหนี่ยวเลยนะ กล้วยตืบลูกเดียวเท่านั้นบอกเอาให้เต็มเหนี่ยวเลยนะ วันนี้เราจะออกเดินทาง เราก็อิ่ม เณรนั้นละได้ฉันพิเศษกว่าเพื่อน นอกนั้นฉันข้าวเปล่า ๆ ทั้งหมดตั้งแต่เราลงไป มีเณรได้พิเศษ เราบอกว่าอาหารพิเศษ แล้วเอาให้เต็มเหนี่ยวนะบอกด้วย เราจะออกเดินทางไกลนะวันนี้ เณรก็ยิ้ม ๆ ก็กล้วยตืบลูกเดียว เอ้าให้เต็มเหนี่ยว เราก็อิ่มอย่างนี้เราพูดหยอกเณร

นี่จะได้ลูกเดียวมานี่เราจะมาฉันต่อหน้าหมู่เพื่อนทั้งหมดนี้ โดยถือว่าเราเป็นหัวหน้าไม่ได้เด็ดขาด นั่นเห็นไหมธรรม ใครที่ควรจะสงเคราะห์ เณรเป็นผู้ที่ว่าสุดท้ายแหละ อะไร ๆ ก็อยู่กับผู้ใหญ่หมด เณรจะให้กินไม่ให้กินมันอดตายก็ได้ นี่ ใส่ให้เณรปืบลูกเดียว นั่นเป็นธรรมแล้ว

ความเป็นผู้น้อยเราก็คเคยเป็นมาแล้ว ไปที่ไหน ๆ ดูหมด เป็นผู้จัดการทำอะไร ๆ แต่ส่วนมากเราไปอยู่ที่ไหนมักจะเข้าไปใกล้ชิดติดพันกับครูกับอาจารย์ผู้เป็นเจ้าของที่นั่นแหละ ไปที่ไหนนิสัยมันหากเป็นของมันเอง เข้าไปใกล้ชิดติดพันกับท่าน ทำข้อวัตรปฏิบัติต่อท่านเป็นประจำ ๆ นี่เป็นนิสัยอันหนึ่ง คือจะไปอยู่ห่าง ๆ ไม่อยู่แหละ ไปต้องเข้าถึงสมภารเลย เป็นนิสัยอันหนึ่ง ใกล้ชิดติดพัน เรื่องราวอะไรมันก็รู้ดีทุกอย่างละซิ เป็นผู้น้อยก็เคยเป็นมา เป็นผู้ใหญ่อยุ่เคยเป็นมา วัดแต่ละวัด ๆ ขึ้นอยู่กับสมภาร ๆ ดูจุดกลางมันก็รู้ไปหมด สมภารเป็นยังงี้ก็รู้ ดูสมภาร จุดศูนย์กลางอยู่ตรงนั้น สมภารเย็นเป็นยังงี้ การประพฤติปฏิบัติธรรมเย็น นี่แสดงว่าลูกน้องซุ่มเย็นไปตาม ๆ กัน ถ้าสมภารเห็นแก่ตัว ยิ่งเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว เราพูดจริง ๆ เราอยู่ไม่ได้นะ

ตัวเท่าหนูก็ตามแต่หัวใจมันไม่เหมือนหนู มันคับฟ้าโนนหัวใจ มันเป็นอย่างนั้นมาตลอด มันกว้างอยู่ในจิตนี้แหละ ได้อะไรมาส่วนมากเจ้าของจะไม่เคยกินเคยใช้แหละ ให้หมู่เพื่อนไปหมด นี่เป็นนิสัยอย่างนั้น เราปฏิบัติตัวเรามา แล้วยิ่งมาเป็นผู้ใหญ่ด้วยแล้วจะเป็นสุมี่สุมี่ห่า อู้อยู่ ไม่ได้เด็ดขาดเลยนะ เพราะฉะนั้นจึงต้องแทรกดูทุกสิ่งทุกอย่างให้สม่ำเสมอแล้วพอใจนะ จะมีมากมีน้อยก็ตามพอใจ เสมอกันแล้วพอใจ สุขทุกข์ด้วยกันเสมอกันหมดพอใจ นี่ละคือธรรม เย็นด้วยกันหมด ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยมีความเสมอภาค ให้ความอบอุ่นเสมอกันหมดสบายตรงนี้นะ ให้พากันไปปฏิบัติต่อบ้านต่อเมืองของเรา

เราเป็นสัตว์พวก สัตว์ขี้ลาด อยู่ที่ไหนต้องอาศัยซึ่งกันและกัน อย่าเห็นแก่ตัว จนเกินไปดูไม่ได้นะ เรื่องกิเลสมันต้องเห็นแก่ตัวเป็นธรรมดา แต่อย่าแบ่งให้มันจนเด่น จนน่าเกลียด ต้องแบ่งให้ธรรม ธรรมนี้จะนำคุณาชม วัตถุชิ้นนี้ ยกตัวอย่างนะ หรือเงิน บาทนี้อยู่ในกระเป๋าเรา ใครจะรู้ไม่รู้ก็ตาม จะว่าอบอุนหรือไม่อบอุนเรารู้ตัวของเราเอง เงิน ๑ บาท ลองยื่นเงิน ๑ บาทนี้ไปซิ เอาแจกตั้งแต่เด็ก ให้คนนี่ก็สตางค์ ๆ เด็กจะยินดีทั่วถึงกันหมดเห็นใหม่ละ นี่เงินบาทเดียวไปแจกให้เด็กคนละ ๑๐ สตางค์ ๒๐ สตางค์ ก็ตาม เพราะเรามีเงินเท่านี้บอกงั้นนะ เราจะแบ่ง เด็กจะยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากันหมด ฟังซินะ นี่เงินบาทเดียวสละออกไป

ความเสียสละจึงมีคุณค่ามาก ทำความดีใจให้คน แม้ที่สุดให้เด็กทั่วถึงกันหมด แล้วมากกว่านั้นเพิ่มเข้าอีก ๆ มีแต่ความดีใจแจกแบ่งให้จิตใจของผู้ได้รับ ได้รับไปมาก น้อยเพียงไรยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากันหมด นี่คือนิสงส์แห่งการเสียสละ ฟัน้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ

การเก็บไว้ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัว เท่าไรก็ไม่เกิดความหมายนะ เามาเทียบกันซิ นี่ละพระพุทธเจ้าทรงชมเชยเรื่องการให้ทาน แจกจ่ายความสุขให้แก่เพื่อนทั่วโลกเข้าใจเธอ ให้มีความสุขทั่วหน้ากันด้วยการเสียสละ นี่ต่างกันใหม่กับคนที่ มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนคับแคบติดตัน ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมคนตระหนี่ถี่เหนียว อย่าเข้าใจว่ามีคุณค่านะ คนที่ด้อยคุณค่าที่สุดคือคนตระหนี่ถี่เหนียว คนเห็นแก่ตัวนั้นแหละ คนที่มีคุณค่ามากโดยลำดับจนกระทั่งมีคุณค่ามากที่สุดคือนักเสียสละ ไปไหนเย็นไปหมดเลย ๆ นั้นเห็นใหม่ละ อย่างที่ว่าเงินหนึ่งบาทเก็บไว้ในกระเป๋าเราเป็นอย่างนี้ พอแจกออกไปเป็นอย่างนั้น แล้วมีจำนวนมากเท่าไรแจกไปเท่าไรยิ่งแจกจ่ายความดีใจยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากันไปหมด นั่นเป็นอย่างนั้น

ท่านทั้งหลายเห็นคุณค่าหรือยังการให้ทาน หรือจะเห็นคุณค่าตั้งแต่ความตระหนี่มันจะพาเจ้าของตายนะ ความตระหนี่พางมได้ ตระหนี่ถี่เหนียวพางมได้ ทานไม่มีคำว่าจม มีมากมีน้อยเท่าไร ให้เขาไปนี้แทนที่จะไปหมดยอยู่กับเขานั้น บุญกุศล ความเฉลี่ยเผื่อแผ่ทั้งหลายออกจากใจเรา ไหลเข้ามาทั้งหมด อันนี้แหละมาสั่งสมพลังให้เป็นคนกว้างขวาง ไปที่ไหนไม่อดอยาก คนที่มีความเฉลี่ยเผื่อแผ่มีจิตใจกว้างขวาง ไปที่ไหนไม่อดอยาก หากเป็นอยู่ในนั้นแหละ เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ทานออกไป บุญกุศลเข้ามาแล้ว คนนั้นก็ได้รับความสุขความเย็นใจยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากันไปแล้ว นี่สองทอดสามทอด อำนาจแห่งการเสียสละ

พระพุทธเจ้าจึงยก ทานบารมี ขึ้นต้นเลย ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดที่ได้ตรัสรู้ขึ้นมา ขึ้นทานบารมีหมดเลยไม่เว้นแต่พระองค์เดียว ทานบารมีขึ้นเลย นี่แหละคุณค่าแห่งการเสียสละการให้ทาน

อย่างบ้านเมืองของเรานี้ก็เหมือนกันนะ ถ้าต่างคนต่างตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัว บ้านเมืองนี้จมไม่สงสยเลย นี่เพราะอะไรถึงฟื้นขึ้นมา เอาประจักษ์อย่างนี้แหละ ประจักษ์ตอนที่ได้มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย เตือนเพื่อช่วยกันหาทางออก แล้วก็นำต่างท่านต่างก็มีความรักชาติอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงไม่มีผู้นำ อุบายวิธีการที่จะนำสมบัติ ออกเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองซึ่งเป็นส่วนรวม ก็หาทางออกไม่ได้ พอมีผู้มาเปิด แล้วก็ออก ๆ ๆ ใครมีมากน้อยเพียงไรก็เฉลี่ยเข้ามา เวลานี้เข้าคลังหลวงของเราแน่นหนา มันคงขึ้นเป็นลำดับ แล้วอบอุ้นทั่วประเทศไทย เห็นไหมล่ะ พิจารณาซิ เงินอยู่ในกระเปาะจะมีสักกี่บาทกี่สตางค์ ก็ร้อยก็พันก็หมื่นก็แสนแต่ละคน ๆ ไม่ได้ทำความชุ่มเย็นให้แก่ชาติบ้านเมืองทั่วถึงกันนะ อันนี้ออกไปเข้าสู่คลังหลวงนี้ชุ่มเย็นไปหมด

พี่น้องชาวไทยเราทราบทั่วหน้ากันว่า สมบัติเราเข้าคลังหลวงเวลานี้เท่าไร จากความรักชาติ และความเสียสละความพร้อมเพรียงสามัคคีของพวกเขาทั้งหลาย มันก็เห็นชัด ๆ อย่างนี้ นี่ละความเสียสละ อุ้มชาติบ้านเมืองขึ้นมาได้อย่างนี้ ความตระหนี่ถี่เหนียวจมไม่สงสย

คราวที่แล้วมานี้แหม หายใจหุดหวิด ๆ นะเรา ถึงขนาดที่ร้องไห้ออก ๆ เราบวชมาเราก็ไม่เคยเป็นอย่างนั้น ถึงร้องไห้ออก ๆ เลย โธ ยังไงเป็นอย่างนี้ มันเป็นไปได้หรือ เมืองไทยปุ่ย่าตายายบรรพบุรุษเราพาตั้งเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นเนื้อเป็นหนัง พาลูกหลานก้าวเดินมาด้วยความสงบเย็นใจสมบูรณ์พูนผล คราวนี้จะจมเสียแล้วหรือ โน่นเห็นไหมล่ะ จะจมเสียคราวนี้ละหรือ เพราะลูกหลานเป็นยังไงทำบ้านเมืองให้เราจมแล้วใครเป็นผู้ทำให้จม ก็ลูกหลานบ้านเมืองเรา เอ้า ช่วยกันฟื้น นั่น ธรรมเตือนขึ้นมากี่ต่างคนต่างฟื้น ฟื้นทีนี้ก็ค่อยได้มากขึ้นโดยลำดับลำดับ ก็อย่างนี้ เราเห็นประจักษ์

นี่คือความเสียสละ เสียสละเพื่อชาติไทยของเราอยู่เย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน ทราบด้วยกันหมดว่าสมบัติของเราที่บริจาคนี้ เข้าสู่จุดศูนย์กลางที่จะทำความร่มเย็นให้แก่ชาติไทยของเรา รู้ทั่วหน้ากัน เห็นชัด ๆ อย่างนี้ นี่อำนาจแห่งความเสียสละ ถ้าหากว่าต่างคนต่างเฉยเมยแล้ว จมแล้วนะเมืองไทยเรา คราวนี้จมแน่ ๆ ไม่สงสยเลย มิหนำซ้ำของที่มีอยู่ในหัวใจของเรา มันยังจะลากออกไปแหลกเหลวหมดถลึงหมด โอ้ย พิลึกนะ นี่ละให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ อำนาจแห่งความเสียสละ ใ้อตาบอด ๆ เหมือนเรามันก็เห็นแต่กระเปาะของเจ้าของมันแหละ หรือจะไปหาคว่ำเอาที่ไหน ๆ มาด้วยความสุจริต นั้นไม่ค่อยจะมีนะ มันจะมีแต่ทุจริต ถ้าคนตระหนี่ถี่เหนียวมาก ๆ จะมีแต่ความทุจริต

เต็มหัวใจ มัวหมองมืดตื้ออยู่ในนั้นแหละ สมบัติเงินทองข้าวของมี ไม่มีสง่าราศี อยู่ด้วยความตระหนี่ ความตระหนี่ครอบเอาไว้มืดตื้อ ที่นี้ความสว่างก็คือการเสียสละ กระจายออกมานี้มันก็แจ่มไปหมด ไปที่ไหน ๆ แจ่มไปหมด

ยกตัวอย่างอีกทีหนึ่ง ตอนคอมมิวนิสต์มีวเนส นี้ละ ไมไกลนะ อยู่จังหวัดใกล้เคียงกันนี้ นี่เขารู้จักบุญจักคุณเห็นไหมละ อำนาจแห่งความเสียสละไม่ไปที่ไหนนะ คือคนนี้ถูกเขาจ้างให้ไปฆ่าคนนั้นให้ เขาว่าอย่างนั้น ก็รับคำว่าจะไปฆ่าให้ แล้วก็พาไปดูลาดเลาเสียก่อนดูรูปร่างของคนดูทุกอย่างเสียก่อน พอไปเจอเข้า โอ้โฮ. ขึ้นเลยทีเดียว ถ้าจะให้ฆ่าคนนี้ให้ไปฆ่าพ่อผมเสีย นั้นเห็นไหม เขาเลี้ยงผมมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก เป็นคู่เคียงกับพ่อกับแม่ผมมาคน ๆ นี้ ว่าอย่างนั้นเลย ถ้าจะฆ่าคนนี้ให้ไปฆ่าพ่อกับแม่ผมเสีย ผมไม่เอาเลยว้างั้น สลัดปีบเดียว กลับเลย

เห็นไหมอำนาจแห่งความเสียสละ เขาเลี้ยงดูคนนี้มา พอมองเห็นเท่านั้น โอ้ย. พ่อของผม ขึ้นเลย ผมฆ่าไม่ได้ นี่ละอำนาจแห่งความเสียสละ เขาเลี้ยงดูมาด้วยความเมตตาสงสาร และนิสัยคนนั้นเขาก็เป็นคนจิตใจอันกว้างขวาง แต่อันธพาลสันดานหยาบมันไม่เห็นว่าเป็นคนดีละ ชัดใจมันมันก็จะจ้างเขาไปฆ่าคนนั้น เขาก็เป็นคนดีนี่ยกตัวอย่างอำนาจแห่งทาน เขาสลัดปีบเดียว ไม่เล่นด้วยสักสองสามคำเลย ไม่เอาทันทีเลย นี่ละอำนาจแห่งความเสียสละเป็นอย่างนั้น ถ้าอำนาจแห่งความตระหนี่ พอมองเห็น โอ้. ใช้แล้วนี่คนนี้มันเคยไปหลอกไปลวงเอาของเขาอย่างนั้นเอาของเขาอย่างนี้ มันเคยไปฆ่าคนนั้นฆ่าคนนี้ คนนั้นอาจไม่พ้นสามวันถูกฆ่าแล้ว เจอมันแล้วเอาเลยเอาเลยตายเลย พอไปเจอเข้าแล้ว โอ้ย. ถ้าฆ่าคนนี้ให้ฆ่าพ่อผมเสีย พลิกกลับเลย นี่ละอำนาจแห่งความดีเป็นอย่างนั้น พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติถือทานเป็นที่ตั้งมาทุก ๆ พระองค์ เอาทานบารมีขึ้นเลย ๆ ทานบารมีไปไหนก็กว้างขวางเย็นไปหมด ถ้าว่าบอ้อน บอ้อนไปหมดกว้างขวางไปหมดอำนาจแห่งทาน ความตระหนี่ถี่เหนียวไปไหนตีบตันอันตู้ไปหมด จำคำนี้เอาไว้ให้ดี เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

หลวงตานี้หนักมากนะ วันพรุ่งนี้ก็จะไปดงเย็น ในงานเผาศพ นี้เขาก็มาอยู่จนได้แล้วเป็นวัดหลวงปู่พรหมที่เราสนิทสนมกันมาเป็นเวลานาน นี่วัดของท่าน คือแต่ก่อนท่านอยู่วัดนี้แล้วท่านย้ายจากนี้ออกไปตะวันตก แต่ก่อนตะวันตกนี้เป็นดงใหญ่ นะ ดงทั้งหมด ดงสัตว์ดงเนื้อดงเสือเต็ม วัดท่านก็อยู่ในดง เราไปพักกับท่านอยู่ นั้น รู้สึกท่านเมตตามากนะกับเรา นิสัยท่านน่าเกรงขามมาก นิสัยจริงจังเด็ดเดี่ยวทุกอย่างฉลาดรอบคอบ ไม่ใช่เล่นนะ พอเห็นเราไปแล้ว หา. ขึ้นเลย ก็สนิทกันมาเท่าไรแล้ว พอมองเห็น

เราเรากำลังสะพายบาตรเข้าไป หา.ท่านมหาหมาหรือ โอ๊ย.มาแล้วคิดถึงครูบาอาจารย์มาก ต้องมาละ

เอ่อ เอ้า.มาเวลานี้กำลังหนาว เราไปเดือนธันวาคมมันก็หนาวละซี แล้วบ้านดงเย็นเป็นบ้านที่หนาวมากด้วย ไปคุณธรรมะธัมโมกับท่าน โอ๊ย.สนิทกันมากตั้งแต่อยู่บ้านนามน พอออกพรรษาแล้วท่านก็ไปหา ที่แรกจวนจะเข้าพรรษาท่านไปหาหลวงปู่มันก่อน พอตีทางสกลฯ วัดสุทธาวาสไม่มีหัวหน้าวัด เขาก็ไปขอพ่อแม่ครูจารย์มัน ก็พอดีท่านอาจารย์พรหมไปถึงนั้น ท่านมาจากเชียงใหม่ ท่านบึ่งเข้าไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน พอเขาพูดจบคำเรียบร้อยแล้ว นี่จะทำยังไงท่านพรหม เขาก็มาหาหัวหน้าจะทำไง ถ้าว่าท่านไปอยู่ที่นั่นได้ก็จะดี ท่านไม่บังคับนะ ถ้าท่านอยู่ที่นั่นเป็นหัวหน้าให้เขาบ้างก็จะดี ท่านว่าอย่างนั้น ออกพรรษาเราอยากมาค่อยมา พอออกจากนั้นบิณฑบาตก็กลับคืนไปอยู่วัดสุทธาวาส พอออกพรรษาแล้วท่านก็มาอีก พอออกพรรษาแล้วท่านมาเลย

นั่นแหละได้คุยกันตลอดสนิทสนมกันมา นี่ละที่เราไปในงานเกี่ยวกับหลวงปู่พรหม แต่นี่เป็นวัดใหม่แล้ว คือวัดเก่านี้ย้ายไปเป็นวัดใหม่ ทุ่งกว้างขวางไม่เป็นดงเหมือนแต่ก่อน เราก็ก็นั่งอันหนึ่ง ท่านผางก็เป็นลูกศิษย์ติดตามเรานะ ลูกศิษย์มาขอเครื่องสูบน้ำอะไร ๆ จากเรา เราก็ก็นั่งไป เวลานี้ท่านตายแล้วเราก็ก็นั่งจะไป

เกี่ยวโยงมาตั้งแต่หลวงปู่พรหม นี่ท่านประกาศ ๗ วัน เพราะท่านเป็นพ่อค้าแล้วไม่มีลูกมีเต้า ถ้าพูดถึงฐานะบ้านนอกก็เรียกว่า ท่านเป็นที่หนึ่งของบ้านนี้ เพราะการค้าขายท่านเป็นพ่อค้า ทีนี้เวลามาปรึกษาหารือกับแม่บ้านเพราะไม่มีลูกด้วยกันนี่ทำยังไง นี่เห็นไหมคนมีอุปนิสัยมันเป็นนะ เราก็ก็นั่งด้วยกันมา ไม่มีลูกมีเต้าที่จะสืบหน่อต่อแขนงมรดกเหล่านี้จะทำไง แล้วตายแล้วใครจะสืบต่อก็ไม่ได้ไปทั้งนั้น สืบต่อกันเป็นระยะ ๆ อันนี้เรายังมีชีวิตอยู่ สิ่งเหล่านี้เราครองมานานแล้วก็ไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไร ก็อยู่อย่างนี้แหละ เราออกบวชจะไม่ดีหรือ ต่างคนออกเสาะแสวงหาสมบัติภายใน สมบัติภายนอกเราเห็นอยู่นี้แหละ ท่านเล่าให้ฟังนะ แม่บ้านก็พอใจทันทีเลย ถ้าเราออกบวชแล้วอันนี้เราก็ก็นั่งประกาศให้ท่านไปหมดเสีย เสร็จแล้วออกเลย ทางนั้นก็พร้อมเลยไม่ว่า

ท่านบอกว่าประกาศอยู่ ๗ วัน ของให้ท่านหมดเลย ให้ท่าน ๗ วัน แล้วแม่บ้านออกทางหนึ่ง ท่านก็ออกทางหนึ่งไปเรื่อย ท่านเล่าให้ฟัง ท่านเป็นคนศักดิ์ศรีดีงาม มีอำนาจวาสนาน่าเกรงขามมาก เด็ดเดี่ยว ไปในงานศพท่านเราก็ก็นั่งบอกกับบรรดาลูกศิษย์ว่า พวกเราทั้งหลายไปนี้ ให้พยายามเอาอัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้ให้ได้นะ อัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้จะเป็นพระธาตุแน่นอนเราว่าอย่างนี้ ครั้นเวลาไปเผาศพ พอเผาศพเสร็จเรียบร้อยแล้วพวกกรรมการเขาไม่ทราบก็ขึ้น เข้าไม่ได้เลย ตกต่างคนต่างแผ่น

จากนั้นมาอัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ ก็อย่างนั้นแล้ว แน่นอนมาตั้งแต่คุยกันอยู่ บ้านนามน อย่างนี้แหละเห็นไหมล่ะ ไม่ต้องเอาอะไรมายันกัน เพราะท่านคุยให้เราฟัง อย่างถึงใจเมื่ออยู่บ้านนามน ท่านผ่านมาตั้งแต่อยู่เชียงใหม่โน้น

พูดอะไร ๆ นี้ อย่างนั้นละมันเรียงกัน มันเรียงตามหลังท่านเข้ากันได้พับเลย แต่ก่อนท่านเล่าให้ฟังเราก็งงไม่รู้โอ้โหน้อไหนอะไร ท่านเล่าให้ฟังจนกระทั่งถึงท่านผ่าน ได้เลย เราก็งงแบบหูหนวกตาบอด ครั้นเวลามาปฏิบัติ ปฏิบัติไม่ถอยมันก็รู้ตามกันไป ๆ สุดท้ายยอมกราบท่านราบ ด้วยเหตุนี้เองจึงพูดว่า อัฐิของท่านอาจารย์พรหมนี่จะเป็น พระธาตุแน่นอน ท่านเล่าให้ฟังแล้ว ทางนี้ตามอีกด้วยข้อปฏิบัติ ด้วยความรู้ความเห็น มันตามเข้าไปหาที่แย้งกันไม่ได้ ยอมรับเลย นี่องค์หนึ่ง อัฐิเป็นพระธาตุ แล้วท่าน อาจารย์ขาว ท่านอาจารย์แหวน ท่านอาจารย์ต่อแหมสวยงามมากนะ อัฐิของท่าน อาจารย์ต่อเราไปดูเอง เหลืองอร่ามเหมือนทองคำนะ เหลืองอร่ามสวยงามมาก เราถึง จะได้ไปงานศพนี้

โยม พรุ่งนี้เทศน์บายโมงครับผม

หลวงตา เอ่อ เทศน์บายโมงเทรอ วันพรุ่งนี้สาย ๆ หน้อยเราก็ออกพอดีละนะ ประมาณ ๑๐ โมงพอดี แต่อย่างมาก็ไม่เลย ๑๑ โมง

โยม เคยคุยธรรมะกับหลวงปู่ตื้อ ไหมคะ

หลวงตา ไม่ได้คุย แต่ท่านคุยให้พระสงฆ์ฟังเสียก่อน นิสัยหลวงปู่ตื้อท่านตรง ไปตรงมาเรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ท่านไม่มีอะไร เทศน์นี้พวกกิเลสนี้ฟังไม่ได้เลย แดกฮือ ๆ หนีหมด ท่านใส่เปรี้ยว ๆ นี้ท่านปฏิบัติมาอย่างนี้รู้อย่างนี้ ฆ่ากิเลสฆ่าแบบนี้ ๆ เอาร้อยเปอร์เซ็นต์นี้ออกพูด คนจึงแตกฮือเลย เข้าใจไหม เราไม่ได้พูดกับท่านแต่ ท่านพูดกับพระสงฆ์ต่อหน้าสงฆ์ เรื่องของเราไปเสียก่อนแล้ว อยู่วัดอโศการาม มาพูด มันก็ได้พูดละซิ วันนั้นเป็นวันอุโบสถ ลงอุโบสถวันนั้น เพราะนิสัยท่านเป็นอย่างนั้นใคร ก็ทราบกันทั้งวัด พออยู่ ๆ ขึ้นไปพระสงฆ์นั่งเงียบอยู่แล้ว บทเวลาจะขึ้น ท่านมหาบัว เป็น พระอรหันต์ ขึ้นอย่างนี้เลยนะ หน้าตาเฉยเลยไม่ได้พูดมาก เพียงเท่านั้นละ ไม่มี เรื่องราวที่ไปสัมผัสสัมพันธ์อะไรนะ อยู่ ๆ ท่านก็ขึ้นเองของท่าน พระสงฆ์เต็มอยู่นั้น อยู่ ๆ เงียบ ๆ ท่านมหาบัวเป็น พระอรหันต์ จากนั้นก็เลิกกันไปเลย นี่ละเราไม่ได้คุย กับท่านแต่ท่านพูดอย่างนี้เข้าใจไหม วันนี้เปิดเสียบ้าง ก็มีเหตุที่จะเปิดนี้ แล้วอัฐิของท่าน ก็กลายเป็น พระธาตุ

แต่กับเรานี้สนิทกันมาก สนิทตามนิสัยของท่าน นิสัยของท่านเป็นอย่างนั้นเราก็นิสัยของเราเป็นอย่างนี้ พอเข้าไปหาท่านที่บ้านฆ่า ท่านมาอยู่บ้านฆ่า เราทราบว่าท่าน เป็นอัมพาตแล้ว เราก็งงไม่ได้ไปเยี่ยมท่าน วันนั้นเลยเตรียมของใส่รถเต็มไปเลยแหละเรา

พอไปให้พระสงฆ์ทราบแล้วก็เข้าไปกราบเรียนท่านว่าเรามา ท่านก็ให้พระท่านเอาแคร่ยกท่านออกมา พอท่านมาเรานั่งรออยู่แล้ว

หลวงปู่ตื้อ เทอ.ท่านมหาหมาเหรอ ท่านว่าอย่างนั้น

หลวงตา โอ๊ย มาแล้วคิดถึงครูบาอาจารย์อยู่ตั้งนาน ไม่มีเวลามา ฟังได้มีเวลามาวันนี้ ต้องมาละวันนี้

หลวงปู่ตื้อ เอ่อ.ถ้างั้นฟังเทศน์นะ จะเทศน์ให้ฟัง

หลวงตา โอ๊ย.เปิดร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ใส่เปรี้ยว ๆ เราก็สนุกฟังนะ ก็มันอ่านกันชัดเจนแล้ว เรียกว่า ท่านออกร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เปิดให้ฟัง เราก็ฟังแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านก็เทศน์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงกันวันนั้น ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ฟังเทศน์ท่านอีกนะ แล้วก็ไม่ได้ไปหาท่าน ท่านเสีย เทศน์ในงานก็เราแหละเป็นคนเทศน์ ในงานศพท่าน เขาก็นิมนต์เราไปเทศน์ เนอะ.ก็อย่างนั้นแหละ เออะอะ เราต้องเทศน์ ๆ พอเทศน์จบลงแล้ว จุดปัจจัยไทยทานที่เขาถวายทั้งหมดมอบหมดเลยในงานนั้น เพื่อเป็นเกียรติในการศพท่าน เอาละ ไปละนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com